

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r., wydanym w sprawie z odwołania A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy, Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek odwołującej się o uzupełnienie wyroku z dnia 22 grudnia 2014 roku.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią przepisu art. 351 § 1 k.p.c., strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku (postanowienia), a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Wniosek o uzupełnienie wyroku co do kosztów lub natychmiastowej wykonalności sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym (art. 351 §2 k.p.c.), zaś orzeczenie uzupełniające wyrok zapada w postaci wyroku, chyba że dotyczy wyłącznie kosztów lub natychmiastowej wykonalności (art. 351 §3 k.p.c.).

Sąd podkreślił, że uzupełnienie wyroku odnosi się do sytuacji, w której nie wydano rozstrzygnięcia merytorycznego co do niektórych z roszczeń przedstawionych przez powoda albo nie uwzględniono roszczenia w całości, a jednocześnie nie oddalono powództwa w pozostałej części. Ponadto, brak orzeczenia o całości żądania, uzasadniający uzupełnienie wyroku, zachodzi także wtedy, gdy sąd pominął inne wnioski powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, że w toku postępowania wnioskodawczyni nie składała wniosku o zwrot kosztów dojazdów na badania przeprowadzone przez biegłych, zaś Sąd nie był zobowiązany do orzekania o ww. kosztach z urzędu. Z tego względu wniosek o uzupełnienie wyroku o zwrot kosztów podróży strony złożony w piśmie procesowym z dnia 31 grudnia 2014 r. podlegał oddaleniu, jako bezzasadny.

Ponadto Sąd wskazał, iż oddaleniu podlegał także wniosek o uzupełnienie wyroku w zakresie nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, gdyż w sprawie nie wystąpiły przesłanki z art. 333 k.p.c., nakładające na Sąd obowiązek nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Powyższe orzeczenie, w części dotyczącej zwrotu kosztów procesu zostało zaskarżone przez odwołującą się.

W uzasadnieniu swojego stanowiska skarżąca podniosła, iż Sąd I instancji naruszył art. 109 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 2 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż nie był obowiązany do orzekania o kosztach procesu z urzędu. Wskazała, iż z uwagi na fakt, że w toku postępowania nie korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, Sąd winien z urzędu zobowiązać stronę przegraną do zwrotu kosztów.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia, ewentualnie jego uchylenie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w wysokości 1557,35 zł.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 325 kpc sentencja wyroku powinna zawierać wymienienie sądu, sędziów, protokolanta oraz prokuratora, jeżeli brał udział w sprawie, datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron.

Zgodnie zaś z art. 351 § 1 kpc strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu.

Podkreślić należy, iż uzupełnienie wyroku możliwe jest, gdy nie wydano rozstrzygnięcia merytorycznego co do wszystkich roszczeń przedstawionych przez powoda albo nie uwzględniono roszczenia w całości, a jednocześnie nie oddalono powództwa w pozostałej części, nadto, gdy sąd pominął inne wnioski powoda.

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezsporne jest, iż w toku postępowania rozpoznawczego odwołująca się nie zgłosiła żądania zwrotu kosztów dojazdów na badania przeprowadzone przez biegłych. Zasadnie jednak podnosi się w zażaleniu, że zgodnie z przepisem art. 109 § 1 k.p.c. o kosztach należnych stronie działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego sąd orzeka z urzędu. W kontekście tego przepisu nie sposób zgodzić się z poglądem, że Sąd 1 instancji nie był zobowiązany do orzekania z urzędu o kosztach należnych A. K., która przecież była stroną działającą bez adwokata albo radcy prawnego. Niemniej jednak, by sąd meriti mógł zrealizować obowiązek orzekania z urzędu, o którym mowa strona winna wykazać, jakie koszty poniosła w związku z prowadzonym postępowaniem albo co najmniej podnieść okoliczność poniesienia takich kosztów.

Tymczasem do momentu zamknięcia rozprawy w dniu 22 grudnia 2014 roku odwołująca się nie wykazała kosztów, jakie poniosła do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W toku postępowania przed Sądem Rejonowym strona nie złożyła spisu poniesionych wydatków, natomiast materiał zgromadzony w sprawie, w chwili wyrokowania nie dawał podstaw do uznania, iż skarżąca koszty te rzeczywiście poniosła. Podkreślić należy, iż wszystkie pisma kierowane przez stronę do Sądu zawierały adres miejsca pobytu w Polsce - ul. (...) (...) (...) O.. Odwołująca się nie sygnalizowała, iż w związku z prowadzonym postępowaniem i koniecznością stawiennictwa na badania lekarskie poniosła jakiegokolwiek koszty podróży związane z pobytem za granicą. Żądanie zwrotu kosztów procesu zgłosiła już po zamknięciu rozprawy. Przedkładając wykaz poniesionych kosztów podróży oraz dowody potwierdzające wydatki na bilety lotnicze dopiero wówczas podniosła okoliczność w ogóle wystąpienia takich kosztów. W konsekwencji, wobec braku złożenia przez stronę oświadczenia co do poniesienia kosztów procesu, Sąd I instancji nie był zobowiązany do orzekania z urzędu o ich zwrocie.

Na marginesie wskazać należy również, iż pomimo faktu, że strona nie posiada wykształcenia prawniczego oraz nie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, to treść składanych przez nią pism procesowych w tym środków zaskarżenia wskazuje, iż skarżąca korzystała z pomocy prawnej. A. K. winna mieć zatem świadomość, iż dążąc do zwrotu kosztów procesu powinna co najmniej powołać się na fakt ich poniesienia.

W związku z powyższym uznać należy, iż Sąd I instancji zasadnie oddalił wniosek o uzupełnienie wyroku w zakresie kosztów procesu strony odwołującej się.

W ocenie Sądu II instancji zaskarżone orzeczenie, wbrew twierdzeniom skarżącej, ostatecznie zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie, jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

Przewodniczący: Sędziowie:

Z. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron